

Forslag til lov om ændring af lov om eksportkredit. (Rentetilskud i forbindelse med dansk infrastruktureksport til de baltiske lande).

Af industriministeren (Anne Birgitte Lundholt).

(Fremsat 28/10 92).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Eva Fatum (S):

Dette lovforslag er en ændring af den lov om eksportkredit, som Folketinget vedtog den 17. marts 1992. Ændringen består i, at der gives adgang til kombinerede eksportgarantier med gavebistand i forbindelse med danske virksomheders store leverancer til infrastrukturprojekter i de baltiske lande. Gaveelementet består i hel eller delvis rentefritagelse samt en indledende afdragsfri periode. Til dette formål skal i 1993 afsættes 100 mio. kr.

Socialdemokratiet er positivt over for princippet om at yde bistand til finansiering af store leverancer til infrastrukturprojekter. Det er imidlertid vigtigt også at dække de andre Østersølandes behov for hjælp, og ved at fokusere på hjælp til de baltiske lande tilsidesætter regeringen efter Socialdemokratiets mening beretning nr. 7, der blev afgivet af det sikkerhedspolitiske udvalg den 17. december 1991. I beretning nr. 7 har et flertal af Folketingets partier netop lagt vægt på støtte til en gennemførelse af projekter i Østersøregionen og ikke kun i de baltiske lande.

I beretningen står der bl.a., at flertallet af aftalepartnere forudsætter, at en eventuel omfordeling skal ske efter aftale med partierne bag beretningen. Det har ikke været tilfældet, hvilket Socialdemokratiet må forholde sig kritisk og afventende over for.

Flertallet bag beretningen forudsætter desuden, at den endelige udmøntning af Østhjælpen skal ske i tæt samarbejde med partierne bag beretningen, og ministeren opfordres til løbende at informere om ordningens planlægning, udmøntning og administration. I denne forbindelse føler Socialdemokratiet sig dårligt behandlet, for regeringen har ikke levet op til denne aftale.

I lovforslaget er der afsat 100 mio. kr., som skal findes via den eksisterende eksportkredit-

ordning, og Socialdemokratiet er utryk ved denne form for finansiering, der nemlig vil betyde, at de 250 mio. kr., der årligt er afsat til eksportkreditordninger, bliver reduceret, hvilket forekommer betænkeligt. Vi er bekymrede for, at det vil gå ud over eksportkreditterne generelt til Østeuropa og vil opretholde et for højt præmieniveau i forhold til andre landes eksportkreditordninger, men når det er sagt, mener vi, at beløbet på 100 mio. kr. er alt for lille.

I øvrigt er der ifølge beretning nr. 7 nogle problemer med den eksisterende eksportkreditordning, bl.a. er det for vanskeligt og for dyrt at få del i midlerne. Disse problemer bør løses snarest, hvilket partierne bag beretning nr. 7 også henstiller.

Mener vi det alvorligt med at skabe gode kontakter til vores naboer i Østersøregionen, kræver det som noget af det første, at de også får opbygget en moderne infrastruktur – ingen tvivl om det – men at udelukke de gode initiativer, dygtige danske firmaer er i gang med i Østersøregionen uden for de baltiske lande, er uklogt over for det fremtidige samarbejde og et dårligt signal til de danske firmaer, som ikke netop har kontakt til de baltiske lande. Derfor må vi undersøge de i forslaget nævnte OECD-begrænsninger nærmere.

Socialdemokratiet mener kort sagt, at ministeren med lovforslag nr. L 71 tilsidesætter beretning nr. 7 af 17. december 1991.

Flemming Hansen (KF):

Jeg har lige overværet en meget speciel socialdemokratisk argumentationsform: Man er imod et forslag, og samtidig siger man, at beløbet, der skal anvendes på forslaget, er for lille. Men det er nok mig, der ikke har forstået ordføreren.

Jeg kan sige på den konservative gruppes vegne, at vi synes, det er et fremragende forslag. Det tilgodeser modtagerlandet på en meget gunstig måde, og så giver det mulighed for produktion og beskæftigelse på danske virksomheder. En sådan form for støtteordning er vi meget tilfredse med.

(Kort bemærkning).

Trøjborg (S):

Jeg vil gerne kommentere hr. Flemming Hansens evne til at lytte: Jeg synes, den er dårlig.

[Trøjborg]

For det første sagde Socialdemokratiets ordfører, som jeg hørte det, at vi var positivt indstillet over for forslaget. For det andet blev der sagt – det er heldigt, at ordføreren har det på skrift, og at Folketinget også får det på skrift, så kan vi siden hen få det afgjort – at vi synes, at selve beløbet til udstyrsleverancestøtte er for beskedent.

Hvis hr. Flemming Hansen havde været lidt bedre orienteret om den aftale, som vi i sin tid indgik med regeringen – og det var udenrigsministeren, der tegnede regeringen ved den lejlighed – ville han vide, at der samlet blev afsat 750 mio. kr. til støtte til den østlige del af Østersøregionslandene, og at det, man satsede på, var, at disse penge i høj grad skulle gå til forskellige former for udstyrsleverancer. Det kunne f.eks. være et projekt som det, man har talt om, nemlig rehousing af de sovjetiske tropper – eller russiske, som de nu hedder – der i dag står i de baltiske lande.

Så det, den socialdemokratiske ordfører sagde, hænger meget godt sammen: For det første at vi er positive over for princippet; dernæst at vi mener, at støtten til udstyrsleverancer bør være højere end 100 mio. kr., og at man bør aftale partierne imellem, hvordan vi får dette finansieret inden for den samlede ramme for bistand til Østersølandene. Det er der rigelig plads til, kan jeg fortælle hr. Flemming Hansen, i den bevilling, der står på finansloven. Den er på 2,1 mia. kr., og dette beløb er, efter hvad vi har fået oplyst, langt fra udnyttet, langt fra forbrugt, så der er masser af luft i selve ordningen, det er et spørgsmål om prioritering. Det hænger altså ganske udmærket sammen, når vi siger, at vi er betænkelige ved, at vi presser eksportkreditten for meget, men at vi synes, der skal kunne ydes mere til udstyrsleverancer, og at man kan tage pengene andetsteds fra.

Pia Larsen (V):

Danskerne oplevede med stor glæde de baltiske landes frihedskamp mod den sovjetiske besættelse. De baltiske lande er historisk tæt knyttet til Norden og ikke mindst til Danmark. Derfor er det også vigtigt, at Danmark går aktivt ind og hjælper i forbindelse med det kæmpemæssige genopbygningsbehov, der eksisterer i de baltiske lande.

En vigtig del af denne proces er at få sat gang i infrastrukturprojekter. I Danmark ved

vi, hvor vigtigt det er at have en solid infrastruktur, og med dette lovforslag har vi mulighed for at hjælpe via en stort set rentefri kredit set med modtagerlandets øjne.

Med dette gaveelement er vi ligeledes med til at hjælpe danske virksomheder, hvilket selvfølgelig også har stor betydning. Danske virksomheder har jo bl.a. på energi- og miljøområdet skabt en omfattende, konkurrencedygtig ekspertise, som vil være et godt grundlag for en aktiv medvirken i genopbygningen af infrastrukturen i Estland, Letland og Litauen.

Venstre anbefaler derfor lovforslaget og håber på en hurtig behandling i udvalget.

Rahbæk Møller (SF):

Jeg vil da gerne ligesom den socialdemokratiske ordfører efterlyse en mere samlet politik for Østeuropa og for den støtte, vi skal give til dem; det savner vi. Vi savner forhandlinger partierne imellem.

Når det er sagt, vil jeg også sige, at det ikke skal forhindre os i at støtte et konkret lovforslag, som vi i sig selv synes er godt.

Så med andre ord: Min opfordring til ministeren skal være snarest at kontakte partierne med henblik på at udmønte beretningen. Men vi vil gerne støtte dette lovforslag, også selv om det bliver vedtaget, før en sådan forhandling er gennemført.

Kim Behnke (FP):

Det forslag, som industriministeren har fremsat om at yde en gave på 100 mio. kr. til de baltiske lande, vidner jo om, hvor fuldstændig verdensfjern regeringen er i forhold til sine økonomiske rammer.

Det er sådan – hvis industriministeren ikke skulle være bekendt med det – at der i øjeblikket er et driftsunderskud på statens finanser på over 40 mia. kr. Staten har en samlet gæld, der ved årsskiftet i bedste fald vil runde 610 mia. kr., i værste fald et endnu større beløb. I den situation mener man sig altså i stand til at gå ud og yde milde gaver i 100 millioner kronersklassen. Det mener vi ikke der er råd til overhovedet. De danske skatteydere er, som OECD senest har dokumenteret, blandt de allerhårdtest plagede i verden. Nu skal de altså yderligere betale disse 100 mio. kr.

[Kim Behnke]

Den bedste støtte til de østeuropæiske lande, i hvert fald til de baltiske lande, hvis man lytter til de relevante politikere, er, at man giver dem adgang til vores markeder, at man giver dem handelsaftaler. Disse gaver – i dette tilfælde 100 mio. kr. – er efter vores mening ene og alene et forsøg på fra dansk side at købe sig aflad. Man køber sig til god samvittighed ved at sige, at nu har vi givet 100 mio. kr. Men det, de pågældende lande har brug for, nemlig adgang til vores markeder, vil man ikke være med til, for derved risikerer man at åbne for den ellers så lukkede vestlige klub.

Vi er fuldstændig enige med den polske præsident, der har udtalt, at det, der er ved at ske i øjeblikket, er, at der trækkes et sølvtæppe ned igennem Europa, nemlig et sølvtæppe i form af en handelsbarriere, hvor vi i den vestlige del passer os selv og ikke vil åbne markederne. Derfor er selve princippet i dette forslag forkert.

Når vi ser på, hvad der konkret vil komme til at ske, er vi ikke et øjeblik i tvivl om, at de, der kommer til at nyde godt af dette her, er de mere eller mindre tvivlsomme danske entreprenørfirmaer, som igennem de sidste mange år har malket de danske kreditforeninger i forbindelse med tvivlsomme projekter, og som i dag griner højt, når man ser krisen i den danske finansielle sektor. Det er dem, der har deres postadresser i London, i Gibraltar og andre steder, og som har malket det danske realkreditsystem i forbindelse med alle mulige mere eller mindre tvivlsomme, oppustede projekter. Nu åbner man en ny ladeport, hvor man tillader, at disse fidusselskaber kan gå ind og tømme pengekasen. Vi har set, hvordan EF har måttet påpege det fuldstændig forrykte i de Østeuropaprojekter, der har været lanceret, hvor også danske såkaldte konsulentfirmaer har haft enorme profitter, har været inde at malke systemet uden at præstere noget som helst ud over, hvad man kunne slå op i en telefonbog.

Vi er derfor modstandere af lovforslaget både rent indholdsmæssigt og også med hensyn til måden, det kommer til at fungere på. Hvis det under udvalgsarbejdet viser sig, at der er et flertal, der agter at støtte dette forslag, skal jeg allerede nu bebude, at vi kommer med et ændringsforslag gående ud på, at ordningen også kommer til at gælde for Bornholm. Det er fak-

tisk noget af en våd karklud i hovedet på den bornholmske befolkning, at det eneste, man har tilovers for de store problemer og den krise, man har derovre, er at nedsætte et udvalg, som vil se på tingene, mens der, når det gælder finansiering i Baltikum, ingen grænser er for, hvor gavmild man er. Så hvis man vitterligt vil åbne sluseportene, mener vi, at Bornholm skal have del i dette, så man i hvert fald kan få projekterne etableret på dansk jord, og således at det er danske skatteydere, der kan få fornøjelse af det. Men vi håber, at udvalgsarbejdet vil vise, at der ikke er et flertal, og at der derfor heller ikke er brug for et sådant ændringsforslag.

Charlotte Enevoldsen (CD):

For CD er det glædeligt at notere sig, at ministeren nu foreslår, at Danmark skal gå aktivt ind i udviklingen af infrastrukturen i de baltiske lande. Det er en udvikling, der er uendelig hårdt brug for. Derfor er der også brug for det bud på den hidtidige støttepolitik, som lovforslaget lægger op til, således at eksportkreditter ikke alene går til projekter mellem to virksomheder, men nu også kan gå til projekter mellem danske virksomheder og de baltiske lande.

For CD er det endvidere glædeligt, at det drejer sig om projekter, som de baltiske lande selv beder om og tager initiativet til. Vi finder det nemlig vigtigt, at vi behandler Estland, Letland og Litauen som ligeværdige og ikke blot som passive modtagere af hjælp.

At der er behov for bedre infrastruktur, både hvad angår transport og telekommunikation, er åbenbart for enhver, og at dette område bliver baseret på en renere teknologi er direkte i dansk interesse, såvel som det er nødvendigt for balterne. CD kan derfor tilslutte sig lovforslaget.

Lone Dybkjær (RV):

Det Radikale Venstre er noget forbløffet over dette lovforslag af to forskellige grunde. For det første synes jeg, det er vigtigt at diskutere, hvad det overhovedet er, der foregår på eksportkreditområdet, om det er en fornuftig udvikling, vi lægger op til. Det er der ikke basis for at vi tager den store diskussion om her, men det er årsagen til en del af vores forbløffelse. For det andet går vor forbløffelse på, at der, så vidt det er os bekendt, forhandles i Udenrigsministeriet om en stor opfølgning af

[Lone Dybkjær]

en lang række af de spørgsmål, som dette lovforslag også berører.

Vi forstår heller ikke, hvad ministeren mener, når det siges, at ordningen må udformes i overensstemmelse med OECD's konsensusregler; dermed lægger man sig altså fast på 35 pct. Normalt vil vi jo nok sige, at Øststøttelandene faktisk ikke er udviklingslande, og at der derfor ikke er nogen basis for, at man nødvendigvis anvender principperne for ulandsbistanden inden for dette område.

Jeg vil derfor ikke gå særlig langt ind i diskussionen af dette lovforslag. Det er min opfattelse, at det er, som om industriministeren tager fat på noget, som udenrigsministeren i øvrigt forhandler, og at der ikke synes at være enighed i regeringen om disse ting. Vi vil derfor se på sagen, unægtelig ikke kun gennem industriministerens briller, men også i lyset af, hvad der i øvrigt foregår i regeringen på dette område og i regeringsforhandlingerne på andre områder.

Det er baggrunden for mit ubetingede forbehold over for dette lovforslag. Når det er sagt, må det siges, at der kan være megen sund fornuft i, at man yder eksportkredit og lign., sådan som vi også er inde på i anden sammenhæng, men det her virker helt ejendommeligt på os. Også den sprogbrug, der er i lovforslaget, virker på os, som om der er ugler i mosen et eller andet sted.

Lysholm Christensen (KRF):

Jeg skal straks give Kristeligt Folkepartis principielle tilslutning til dette lovforslag om rentetilskud i forbindelse med dansk infrastruktureksport til de baltiske lande.

Der er ingen tvivl om, at netop disse lande har et stort behov for udbygning af deres infrastruktur. Det er en nødvendighed for landenes videre udvikling på en lang række områder. Infrastrukturen er nødvendig for at kunne komme videre i landets udvikling.

Lovforslaget indeholder et gaveelement. Der tales om 100 mio. kr. og en procentsats på 35, således at der kan finansieres leverancer i størrelsesordenen 250-300 mio. kr. Det er altså en rimelig stor investering, der kan foretages for disse midler, og vi synes, det er ganske udmærket. Fint, at vi hjælper de baltiske lande netop på denne måde, for det har jo vist sig i forbindelse med tidligere ordninger, at det ik-

ke har været tilstrækkeligt bare at give garanti, der skal også en direkte gave til.

Så kan jeg ikke undlade at komme med en kommentar til Fremskridtspartiets ordfører, som ikke kan forstå, at vi har råd til at give disse penge til et land, som trænger til hjælp netop på dette område. Ordføreren var også inde på, at vi sænker et sølvtæppe ned igennem Europa.

Jeg vil gerne sige til hr. Kim Behnke, at dette er vel dybest set et spørgsmål om stabilitet i Europa. Vi har en forpligtelse til som et velstående land at yde hjælp til dem, der er mindre velstående, hvis vi skal opretholde balance og stabilitet i vor del af verden. Derfor tror jeg ikke, at man bare kan se på det isoleret som en post på vores finanslov; det er et bidrag til stabiliteten i Europa. Netop at give denne gave må da være det samme som at slå et hul i sølvtæppet. Jeg kan ikke forstå, det skulle betyde, at vi sænker sølvtæppet. Det er da tværtimod det modsatte: vi bryder dette tæppe. Dette er et spørgsmål om ikke at være sig selv nok, men at hjælpe til at opbygge et produktionsapparat på et tidspunkt, hvor der er behov for det.

I øvrigt er det ikke en ubetinget gave; disse eksportordrer er jo reserveret danske virksomheder og vil den anden vej give nogen beskæftigelse og nogen indtjening til Danmark, så gaven er trods alt altså ikke en ren gave – der kommer noget tilbage igen.

Men vi kan tilslutte os lovforslaget. Jeg synes, det er et godt initiativ.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Hr. Lysholm Christensen kunne ikke forstå, hvordan jeg kunne være modstander af, at man giver denne gave og dermed slår hul i sølvtæppet.

Sølvtæppet er et spørgsmål om ikke at ville åbne vores markeder for fri handel. Det, man tigger og beder om i Tjekkoslavakiet, i Ungarn, i Polen og i Baltikum, er om lov til at handle med os. Men så kommer man fra Landbrugsraadet: Åha nej, det kan vi sandelig ikke tillade, for så kommer der for billige landbrugsprodukter på det danske marked. Så er det de franske landmænd, der ikke vil være med. Så er det de portugisiske tekstilarbejdere, der ikke vil være med osv. osv., og resultatet af denne gavebistand er, at man i de baltiske lan-

[Kim Behnke]

de og i de østeuropæiske lande med rette føler sig som undermennesker, der ikke må få lige vilkår med os, men sådan kan få nogle kødlusser fra de riges bord kastet hen over sølvtæppet, og så kan de nøjes med det.

Så siger hr. Lysholm Christensen, at eksportordrerne jo er reserveret danske virksomheder. Det var derfor, jeg gjorde meget ud af at pointere, at vi frygter, at pengene vil gå til tvivlsomme entreprenører, som bare vil malke systemet, ligesom de har malket realkreditinstitutionerne i Danmark i forbindelse med tvivlsomme udenlandsprojekter. Vi frygter, at smarte konsulentfirmaer vil hæve honorarer for at rende rundt derovre med en tommestok og se tekniske ud, præcis på samme måde som EF's kasser af EF-revisionen er blevet gjort opmærksom på, at Østhjælpen er gået til dem, der smutter rundt i BMW'er og Porscher med en hvid hjelm på hovedet og kalder sig konsulenter og får 15.000 kr. om dagen i personligt honorar for at tøffe rundt i Østeuropa. Den slags parasitter vil også opstå her, når der ligger 100 mio. kr., som man kan gnave af. Det vil vi være med til at forhindre, for det er en endnu større hån mod og ydmygelse af de baltiske og de østeuropæiske lande, hvis det eneste, der kommer ud af den hjælp, vi giver, er, at alle disse tvivlsomme firmaer får mulighed for at gnave lidt ekstra på velfærdsbenet.

(Kort bemærkning).

Lysholm Christensen (KRF):

Jeg vil gerne medgive hr. Kim Behnke, at det, disse Østlande virkelig trænger til, er, at vi åbner markederne og handler med dem. Men problemet er blot, at det er meget begrænset, hvad f.eks. de baltiske lande har af varer, som de danske forbrugere vil købe. Det er begrænset, hvor mange varer der har en kvalitet og et teknisk stade, som gør, at de kan sælges på det danske marked. Derfor er det, det drejer sig om nu, at hjælpe dem til at få opbygget et produktionsapparat, så de får nogle varer, vi vil købe.

Så har vi ganske rigtigt det problem, som hr. Kim Behnke nævner, at så er der både den ene og den anden, der siger, at vi bliver klemt på vores egen produktion. Det er den pris, vi må være med til at betale for at hjælpe disse mennesker. Det er jeg helt enig med hr. Kim Behnke i. Men så glæder jeg mig da også over,

at hr. Kim Behnke taler om at kaste ting hen over sølvtæppet; sølvtæppet er altså ved at krakelere. Dette her er netop et spørgsmål om at åbne.

Hvad angår tvivlsomme projekter: Jamen hvis der er tvivlsomme projekter, er det vel kun et spørgsmål om at pålægge industriministeren at holde orden på området, at styre det og holde kontrol med, hvilke projekter der bliver godkendt. Så længe vi ikke har dokumentation for de tvivlsomme projekter, er det lidt tidligt at skyde dem ned. Lad os pålægge ministeren at styre dette her på forsvarlig vis.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Ikke et ondt ord om industriministeren, i hvert fald ikke i denne sammenhæng, men erfaringen taler sit tydelige sprog.

EF, som jo med nok så ihærdige kommissærer følger med i, hvad der foregår, måtte altså modtage en chokerende rapport fra sin egen revision om, hvordan pengene er gået til netop tvivlsomme projekter og smarte konsulenter i Østeuropa. Hvad angår vor egen ulandsbi-stand, modtager vi jo årligt rapporter på hundredvis af sider om, hvordan Danida med deres kæmpeapparat ikke er i stand til at styre det, der foregår, og hvordan tingene forsvinder til korrupktion og tvivlsomme projekter.

Hvis dette skulle vise sig at kunne gennemføres, uden at smarte konsulentfirmaer og dubiose entreprenører er de eneste, der skummer fløden, vil det være første gang nogen sinde.

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Hvad angår eksportkredit, må jeg sige, at de virksomheder, der går ind i dette og søger eksportkredit og oveni kan søge denne gavebi-stand, jo bestemt er virksomheder, som også selv har penge i klemme, så jeg er sikker på, at der bliver tale om reelle projekter.

Jeg vil gerne sige tak til dem, der har været positive over for lovforslaget. Specielt til fru Lone Dybkjær vil jeg sige, at der ikke er nogen modstrid imellem det, der sker i Udenrigsministeriet, og det lovforslag, der ligger her. De har en meget nøje sammenhæng, for dette er selvfølgelig fremlagt i forlængelse af de drøftelser, der finder sted i Udenrigsministeriet, og finanslovdøftelserne. Men sagen er, at lovgivningen på dette område altså ligger i Industri-

[Industriministeren]

ministeriet, og derfor er det mig, der står med lovforslaget. Rent indholdsmæssigt kunne det lige så godt have været udenrigsministeren. Så jeg kan forsikre for, at regeringen har sammenhæng i tingene, og jeg håber da også på, at efterårets forhandlinger vil vise, at der vil være et flertal for lovforslaget.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg noterede mig, der var et hav af andre spørgsmål, industriministeren ikke kom ind på. Det skal jeg ikke bebrejde industriministeren i betragtning af det fremskredne tidspunkt. Jeg har også andre møder i dag, så jeg skal ikke forlænge debatten, men blot sige, at det stadig væk forekommer underligt – det har i hvert fald forekommet vores ordfører underligt – at industriministeren fremsætter et lovforslag på et tidspunkt, hvor der samtidig foregår forhandlinger. Uanset om det drejer sig om den ene eller den anden minister, er det normalt ikke kutymen, at man gør det på den facon.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling
 vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Pia Gjellerup):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 6:

Forslag til folketingsbeslutning om bedre finansieringsmuligheder for mindre virksomheder.

Af Trøjborg (S) m.fl.
 (Fremsat 20/10 92).

Forslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):**

Jeg vil gerne ved denne lejlighed takke og komplimentere Socialdemokratiet for deres åbenhed over for regeringens politik. Det er altid en fornøjelse, når vores budskaber vinder gehør, ikke mindst i Socialdemokratiet, for det har jo bestemt ikke været nogen hemmelighed, særlig ikke for dem, der overværede statsministerens åbningstale, at regeringen allerede på det tidspunkt havde skitsen klar og pegede på behovet for at lette igangsætteres vilkår for at starte egen virksomhed. Det er noget, som ligger regeringen meget på sinde.

Statsministeren pegede i sin åbningstale på det problem, at virkelystne og initiativrige mennesker ikke altid har lige let ved at skaffe sig risikovillig kapital, bl.a. fordi der jo i den seneste tid har kunnet spores en naturlig forsigtighed i pengeinstitutternes kreditgivning. Og jeg synes, der er grund til at understrege, at pengeinstitutter jo også er virksomheder, som skal løbe rundt og også gerne tjene penge. Så selv om man ud fra en overordnet samfundsøkonomisk synsvinkel kunne ønske sig mere risikovillig kapital ud på arbejde i nye virksomheder, må man nødvendigvis have forståelse for, at selv om banker faktisk ofte viser samfundssind i deres dispositioner, er der altså grænser. Derfor foreslog regeringen og statsministeren i statsministerens åbningstale en to-årig forsøgsordning, hvor staten går ind og bærer en del af risikoen ved pengeinstitutternes udlån til nyetablerede virksomheder, således at der kan sættes yderligere skub i tilvæksten og dermed beskæftigelsen i dansk erhvervsliv. Dette udspil er også indgået i de igangværende forhandlinger om finansloven, hvor de nærmere detaljer i regeringens udspil er fremlagt.

Det beslutningsforslag, vi behandler i dag, adskiller sig selvfølgelig på visse punkter fra regeringens forslag, fordi det i stedet for 50 pct. er 75 pct., og i stedet for 100 mio. kr. er det 250 mio. kr. osv. Det er simpelt hen blot et højere løft i forhold til det forslag, som finanslovarterne har liggende foran sig.

Men det skal ikke skade sagen som sådan, for den skal vi have en løsning på, så jeg håber, at det i løbet af finanslovforhandlingerne kan lykkes at finde frem til en løsning, hvorved vi i fællesskab kan vedtage en ordning til glæde for de små virksomheder. Så jeg skal sige, at regeringen afviser beslutningsforslaget, som det ligger her, men henviser til finanslovdrøftelserne.